

Age Oks & Toomas Edur:

karjäär tuleb lõpetada õigel ajal.
Kui hea tantsija kustub rahva ees,
on seda kurb vaadata

Rahvusvaheliselt kuulsaimad eestlastest balletitantsijad Age Oks ja Toomas Edur on näinud lähedalt Inglise kõrgseeltskonna elu. Parimaks hindavad nad aga tagasihoidlikku elu Eestis: siin on vähe inimesi, puhas õhk, rohkesti loodust ja palju rohkem päikest kui Londonis.

Viimasel ajal räägitakse palju balletist. Põhjuseks eelkõige sel kevadel rahvusooperis Estonia esietendunud ballett „Onegin”. Kõik vähegi kultuurielust huvitatud inimesed püüavad saada sellele pileteid, aga see on raske, et mitte öelda lootusetu – kõik hooaja viimased etendused on välja müüdnud. Millest küll selline agar huvi balletikunsti vastu? Seda

on kõige sobilikum küsida Eesti rahvusballeti kunstiliselt juhilt Toomas Edurilt (46) ning tema abikaasalt ja assistendilt Age Oksalt (45). Paarilt, kes on 20 aastat koos tantsinud ja saanud rahvusvaheliselt üheks tuntuimaks balletipaariks. Talendid saabusid Inglismaalt tagasi koju kuus aastat tagasi ja on nüüd pühendunud siinse balletikultuuri edendamisele.

Teeme intervjuud kunstilise juhi kabinettis. Toomase kõrval seisavad kargud, sest tema parem jalg on aheldatud kipsi. Age tuleb balletiproovist koos tütar Elizabethiga (5), kel on väikese haiguse tõttu lasteaiavaba päev ja kes saab veeta aega oma loomulikus keskkonnas, vanematega teatris kaasas.

Balleti kunstiline juht on kuus nädalat kipsis ja karkudel... Toomas, mis juhtus? Vanad traumad... Mu hüppeliigesed on pehmed – ülimobiilsed, nagu arstid ütlevad, ja iga ebatäpne liigutus on trauma. Mul on olnud karjääri jooksul paar suurt kukkumist, olen mõlemat jalg vähemalt paarkümmend korda välja väänanud. Aga balletiartistina ei saa teistiti, pead riskima ja ennast pidevalt ületama, tegema ekstreemseid hüppeid ja trikke õhus. Piisab, kui maandud paar korda halvasti ja vigastus ongi käes. Nagu rippportlastel ikka – ühel valutab siit, teiselt sealt. Hiljuti näitsin proovis ette tõsteid baleriiniga ja purunesid viimased sidemed, nii et hüppeliiges hakkas logi-

Ingrid Veldenberg
ingrid.veldenberg@tehed.ee

sema ja tuli rekonstrueerida jalalaba kõõluseid.

Vaadates „Onegini” menu, tuleb nentida, et eesti rahvas on hakanud balletti rohkem armastama.

Toomas: Ballett on Estonias alati populaarne olnud, aga meeldiv on tõdeda, et vaatajaid on iga aastaga juurde tulnud. Teeme 20 etendust aas-

tas rohkem kui kuus aastat tagasi, pluss tuurid ja väljasõidud – kokku ligi sada balletietendust hooaja jooksul. Hiljuti käisime Sevillas Teatro la Maestranzas ja sügisel reisime „Lumivalgekese” etendusega Tampereisse. „Bajadeeriga” oleme kutsutud taas Veneetsia prestiižikasse La Fenice teatrisse. Telekanal Mezzo filmis meid seal kaks aastat tagasi ja Eesti rahvusballetti näidati üle Euroopa. On uhke tunne ja suur au, kui kutsutakse tagasi. Viime lavastusi ka Eesti eri paigusse inimestele lähemale – Pärnusse, Tartusse, Paidesse.

Age: Usun, et vaatajale loeb, mis kvaliteeti teater pakub. Sõna levib. Üha rohkem tullaakse vaatama kindlat etendust ja peaosatähtjaid. Ballettide külastus on suurenenud just kodupubliku poolelt, aga loomulikult on publiku hulgas ka turiste.

Mulle tundub, et kõrgkultuurist on saanud prestiižiküsimus. Kui sa pole näinud „Onegini” või Pärdi-Wilsoni „Aadama passioonit”, siis ei saa sa seltskonnas enam kaasa rääkida. Nägin „Onegini” etendusel mitut ärimeest, kelle puhul ma ei kahtle, et abikaasad olid nad välja tirinud, et olla seltskonnas väärilised liikmed...

T: Seda on rõõm kuulda. Sooviks, et

Pressiteadete edastamine

Meediamonitooring

Meediaanalüüsid

Estonia ballett jõuaks tasemele, mille on saavutanud Stuttgardi ballett, kust tõusis „Onegini” etenduse autori John Cran-ko täht. Stuttgart on Tallinnast natuke suurem linn ja nad väidavad, et linna iga elanik tunneb balleti esitantsijate nimesid. Tahaks, et meie tantsijate fänniklubi oleks veelgi suurem. Peakski olema nii, et Estoniasse tulek on prestiižikas, et näha, millega nad jälle hakkama on saanud.

Seni olete Estonia balleti näod praegu tele kaks. Telsi tantsijaid nime- ja nägupidi kahjuks väga ei teata, erinevalt ooperisollstidest. Miks see nii on?

A: Eks balletitantsijal on raskem televi- siooni ja raadiosse sattuda... Aga Estonia tantsijate tuntus ikka kasvab tasapi- si. Mina küsiks hoopis: kus on järgmine Eesti baleriin? Nende kujunemisel on tõesti olnud pikem paus, kuigi lootust on.

Balletikoolist sirguvad mitu noort tüdru- kut, keda jälgime praegu suure huviga.

T: Meie esibaleriin Luana Georg teeks au igale maailma lavale. Samuti Alena Škatula, kes tuli siia Valgevenest ja töö- tab meil juba kuuendat aastat – temast on saanud priimabaleriin. Ei saa jätta mainimata suurepäraseid meestantsijaid: Sergei Upkin, Deniss Klímuk, Anatoli Arhangelski, Jonathan Davidsson.

Teid pandi balletikoolis esimest kor- da koos tantsima 32 aastat tagasi. Kas mäletate oma esimest puudutust?

A: Päril selgelt ei mäleta. Mäletan, et paar- ridesse valiti kasvu järgi, et paar sobiks. Ajaloolises tantsus ei sattunud me üldse kokku, olin koolis üks pisemaid ja mind pandi paari alati pisema poisiga.

■ MASSIDESSE

Tahaks, et tantsijate fänniklubi oleks veelgi suurem. Peakski olema nii, et Estoniasse tulek on prestiižne.

T: Mina läksingi balletikooli muu hul- gas ka sellepärast, et saaksin ilusate tüd- rukutega tantsida. Balletikool võimaldab seda. (Naerab.) Kui tahad meestega tant- sida, tuleb minna meeste tantsupole.

Ometi on Eestis vähe mehi, kes balletti tantsida tahavad. Miks nii?

T: Tänapäeval on valikuvõimalus, mil- lega tegeleda, väga suur. Balletti õppi- ma minev poiss peab olema sisemiselt tugev ja sihikindel, et selle elukutsega kaasnevate klišeedega toime tulla. Bal- lett on tippkunst ja tippспорт ühel ajal, see võiks olla vabalt üks olümpiaalasiid.

Elasin lapsepõlves koos emaga ja mu emale meeldis ballett väga, käisime tema- ga tihti Estonias seda vaatamas, olime lausa „püsikliendid”, kõik saaliteeni- dajad tundsid meid. Oli ema unistus, et läheksin balletti õppima, ja mul polnud selle vastu midagi. Nõukogude ajal oli see prestiižne elukutse, Venemaal on siia- ni nii. Sukkpükstes mees oli maailmas muide väga eesrindlik. Kui vaatad praegu sportlasi, siis kõik esinevad liibuka- tes. See on mugav ja keha ilu tuleb esile. Sportlased ei oska küll oma „juveele” nii hästi ära peita kui tantsijad, aga keegi ei häbene enam olla rahva ees liibukates.

Kas sind ei pilgatud lapsepõlves selle pärast, et õpid balletti, mitte ei tao jalgpalli ega käi matil maadlemas, mis on poliste seas populaarsemad alad?

T: Sai ka jalgpalli taotud. Vahel tuli ette pilkamist, kohati mõnitati ja kui oli tar- vis, siis kaklesin ka, aga ma ei häbene- nud sugugi. Vastupidi, olin uhke, et mind on välja valitud nii eksklusiivse elukutse õppimiseks. Olin lapsena nõrga tervisega, sellepärast tahtsin saada arstiks – et ravi- da inimesi. Teine unistus oli balletitant- sija amet. Mul oli südameruuma ja olin selle pärast kümneaastasena pool aastat haiglas, aga just selles vanuses võetakse balletikooli vastu uusi lapsi. Balletikoo- li arst ütles, et pean aasta kosuma ja siis vastuvõtukatsetele tagasi tulema. See oli mu elu üks raskemaid valikuid: kas siir- dada balletikooli ja jääda neljandat klas- si kordama või unustada ballett ja jätkata õpinguid tavakoolis? Aga ma tahtsin väga balletikooli minna ja tegin neljan- da klassi seal uuesti läbi. Sisseastumisel olid mu hinded 3 ja 3+ nagu Agełgi, olime

mõlemad sellised keskmised. Meil ei olnud kummalgi suurepäraseid eeldusi. A: Kui tuli välja film „Billy Elliot”, kasvapoiste huvi balleti vastu hüppeliselt. Ballett on mehisem elukutse kui mõnedki teised erialad. Aga mingi häbenemise maik on poiste hulgas külge jäänud. Seda tajub väikestes kohtades, suuremas maailmas ei vaadata sellele nii. Arvatakse, et jalgpall on sportlik ja mehine, aga ballett mitte. Ballett ei jää füüsiliselt poolelt paljudele spordialadele alla.

Olete tänulikud Tallinna balletikoolile, mis pani teid peale tantsima õpetamise ka sõna otseses mõttes paari?

A: See oli saatuse käik, et Toomas jäi aastat kordama ja sattus minuga ühte klassi. Meiesuguseid kooslusi tuleb ette harva, et nii tantsitakse kui ka elatakse koos.

Age, kuidas sa väikesest kohast pärit maalapsena pealinna peenesse balletikooli sattusid?

A: Elasin Tihemetsa ja Kilingi-Nõmme vahel ja käisin vanas mõisahoones koolis, mida on aastate jooksul korduvalt ümber nimetatud. Alul oli ta Vanamõisa kool, siis kutsuti teda Allikukivi algkooliks. Seal on käinud ka mu isa, vend ja õde ning mu vennanaine oli seal kuni sulgemiseni algklassiõpetaja.

Maalapsena ei teadnud ma balletit suurt midagi, olin seda ainult televiisorist näinud. Ballett oli mu ema unistus. Kuna tema ei saanud seda ellu viia, soovis ta, et tütar prooviks. Olin käinud Kilingi-Nõmme võimlemisringis ja ema arvas, et võiksin minna balletikooli katsetele, järsku näkkab. Ma ei olnud vastu, see tundus huvitav ja midagi erilist.

Alustasid kümneaastaselt Tallinnas iseseisvat elu. Mis on kõige hirmsam mälestus sellest ajast?

A: Tallinna tulek oli väga suur muudatus, olin täielikult maalaps. Sel ajal kestis kool kuus päeva nädalas, ka laupäev oli koolipäev. Pikk ja pidev perest eemalolek oligi kõige raskem. Mäletan päris palju patja nutmist, aga õnneks oli mul iseloomu ja teadmise, et ma ei ole ükski, teisi minusuguseid oli veel, elasime kõik koos Toompeal kooli internaadis. Perest eemal elamisega harjus – tekkisid uued sõbrad, uus koolikaaslastest pere ja ambitsioon. Meile tehti esimesest päevast selgeks, kui erilises koolis me käime ja kui eriline elukutse on baleriini oma ning et seda ei saa teha igaüks. Olime väljavalitud. Kümneaastasena sain aru, et õpin midagi eksklusiivset. Esimesed teatris käigud tekitasid igatsuse: tahaks juba lavale! Ballett oli midagi, mida enamik lapsi ei teinud, suurele lavale pääsemine tundus nii erilisena.

Mis oli ja on balleti puhul kõige raskem?

A: Füüsiline pingutus. Üht harjutust tuleb teha väga palju kordi ja hästi aeglaselt, jalgu õigesti välja keerates. See ei olnud otseselt valus, aga füüsiliselt raske ja kohati igav, monotoonne. Nagu klaverit õppides, kus masinlikult kordad samu noote, et need meelde jääksid. Õnneks oli mul auahnust ja tahtmist alati parem olla. Sellist enesedistsipliini ja pühendumist, mida nõuab balletitreening, esineb väga harva. Isegi kui ei jõua professio-

POISTELE

Arvatakse, et jalgpall on sportlik ja mehine, aga ballett mitte. Ballett ei jää füüsiliselt poolelt paljudele spordialadele alla.

Meedius: kipsis jalaga Toomas Edur, tema partner nii laval kui ka elus Age Oks (kes murdis 21 aastat tagasi „Luikede järve” etendusel hüppelt maandus etenduse sellest hoolimata lõpuni) ja nende viieaastane tütar Elizabeth, kes käib samuti balletiringis.

naalse tasemeni, tuleb selline distsipliin hiljem igas eluvaldkonnas kasuks.

T: Balletitantsija elukutse on kohati nagu sõjaväcs. Enesedistsipliin on põhiline, aga see pole praegu ühiskonnas populaarne. Selles erialas sõltub väga palju just enda töökusest ja tahtmisest. Sellist vabadust, et teen täna tööd veidi vähem või üldse mitte, balletis olla ei saa. Ka minul oli sellega raskusi, ent mulle meeldis väga esineda ja see oli suur motivator. Olin juba lapsena esineja tüüp – laval julge, aga elus tagasihoidlik.

See kunst on täis intriige. Iga tantsija on enda edu eest väljas. Isegi niivõrd, et visatakse üksteisele hapet näkku, nagu juhtus kaks aastat tagasi Moskva Suures Teatris, kus balleti kunstiline juht Sergei Filin sai eluohtlikult vigastada.

A: Ma ei ütleks, et intriigid on ainult selles elukutses. Kogu teatrimaailm, sõubisnis, filmikunst, moekunst – neid valdkondi on kindlasti veel. Väikeses teatris väikesed intriigid, suures teatris suured!

T: Poliitikas on intriige kindlasti rohkem. See, mis juhtus Suures Teatris meie tuttava Sergei Filiniga, on äärmus. Maailma suurim balletiteater 300 tantsijaga, nõukogulik mõtlemine, kus nii mõned-

Pressiteadete edastamine

Meediamonitooring

Meediaanalüüsid

ki baleriinid on abiellunud jõukate äri-meeste ja mafioosodega, kes soovivad oma kaasade karjääri mõjutada... Õnneks on Eestis lood teisiti.

Kuidas teha vahet, kes on hea tantsija, kes mitte nii väga? Saalist vaadates tunduvad kõik tublid. Mis oli näiteks hiljuti manalateele läinud Maija Plissetskaja fenomen?

A: Balletiartistid on kõik erinevad – kes on tehnilisem, kes parem näitlejavõime-telt, kes sobib paremini ühte või teise rolli. Nii nagu näitlemisega: miks on üks draama- või filminäitleja parem kui teine? Miks meeldib Ita Ever rohkem kui mõni teine samas rollis? Noor Maija Plissetskaja oli väga eriline, tal oli fenomenaalne lavakarisma. Ta oli isiksus. Kui tema ilmus lavale, siis teisi ei nähtud. Tema hüpe oli baleriini kohta fantastiline, ta hüppas jõuliselt ja kõrgele nagu mees, puhtsportlikust küljest vaadates. Väga vähesed hüppasid nii nagu tema. Ta võttis tihti meestele mõeldud treeningutunde. Loomulikult oli ta ka välimuselt ebatavaline: pikad käed, ülipikk kael ja oma aja kohta uskumatu tantsutehnika.

T: Usun, et publik tunneb ära selle, kes on eriline. Kahjuks Plissetskaja tantsis ainult liiga kaua. Balletis ei kõlba elu lõpuni tantsida! Lavalt peab lah-kuma õigel ajal, nagu Tiit Randviir meile ütles. Või nagu Hollywoodis öeldakse: oled täpselt nii hea, kui on su viimane film. Kui hea tantsija hakkab rahva ees kustuma, on seda kurb vaadata.

Aga aplaus on ju kui narkootikum. See on põhjus, miks mõned staarid jäävad liiga kauaks lavale. Kust teie nüüd oma aplausidoosi kätte saate?

T: Tegelikult on kogu etendus nagu narkootikum. Kui see õnnestub hiilgavalt, on see kirjeldamatu emotsioon. Sarnast tunnet saab nüüd kogeda repetiitori ja lavastajana. Loomine on omamoodi nauding, etendus nagu su laps – miski, mida kannad vahel aastaid enda sees ja mille õnnestumise üle tunned uhkust. Ka repetiitori töös on palju edasiandmise röö-

mu. Seda saab võrrelda dirigendi ametiga. Üks töötab orkestriga pisidetailide-ni välja helilooja teost, teine aga trupiga koreograafiat, mille lavastaja on loonud. See on võimas emotsioon, kui etendusel läheb korda kõik see, mille kallal oled proovisaalis tohutuid tunde töötanud.

A: Etendusel tekkivat adrenaliinitunnet on raske teiste emotsioonidega võrrel-da. Võtab aega, et rahuneda. Tantsijate-na käisime tihti pärast etendust tuttava-te või sõpradega restoranis või nautisime kodus klaasi veini koos hea filmi vaatamisega. Tavaliselt enne kaht-kolme öösel magama ei saanud, kuigi järgmisel hommikul oli jälle treeningutund...

Nüüd on muidugi teistmoodi. Kui näed tantsijatega tehtud töös arengut, on see hea tunne, mis väga motiveerib. Edasiandmise rõõm on suur nauding.

Kas võime kindlad olla, et teid kahte lavale enam koos ei näe?

T: No kas kujutad ette, et Erki Nool osaleb veel olümpiamängudel? Kindlasti viljeleb ta sportlikku eluviisi edasi, aga tipp-sport on midagi muud. Mõni tantsija on ehk suuteline 45-aastaselt balletti tantsima, aga meie saaksime lavale esitada midagi kergemat, näiteks kaasagsemat

SÖLTUVUS

Etendus on nagu narkootikum. Kui see õnnestub hiilgavalt, on tunne kirjeldamatu. Sama saame nüüd kogeda repetiitori ja lavastajana.

tantsu või mõnd valssi. Klassikat ja täispikka etendust aga kindlasti enam mitte.

A: Mina ei ütle kunagi ei, aga ma ei usu, et teeme laval veel midagi suurt. Kes teab, võib-olla midagi hoopis uut...

Kuus aastat tagasi, teie viimase balletigalal Londonis ütles Age: „Tahan elada natuke rahulikumat elu! Ma ei taha enam tunda valu.” Kas rahulik, valudeta elu on nüüd käes?

A: Tunnen end nüüd füüsiliselt palju paremini, ma ei pinguta enam üle. Proovides näitan tantsijatele ette oma mugavustsoonis, ei venita enam nii nagu vanasti. Mul olid omad tantsutraumad, mis läbi aegade segasid väga tantsimist. Paar liigest on ka praegu kahtlased ja annavad aeg-ajalt tunda. Kui ma ei tantsi, tunnen end normaalselt. Aga ma ei saa öelda, et tantsijad on vanas põlves jalutud, sest kõik inimesed on erinevad. Mida parema füüsilise ja vabamad liigesed on loodus andnud, seda valutum vanemas eas.

T: Meil olid keskpärased eeldused ja pidime natuke loodusega võitlema. Meie hea tuttav Mart Poom viis meid kord Inglismaal vaatama Arsenal mängu, kus mängis suurepäraselt 40-aastane jalgpallur. Selline vanus on spordimaailmas haruldane. Lihast taastub pärast 40. eluaastat tunduvalt aeglasemalt, keha hakkab paratamatult igalt poolt järele andma. Eks minu keha sai karjääri jooksul kõvasti põrutada ja kulutada, selleks tehti praegune hüppeliigese operatsioon.

Elasite 19 aastat Londonis. Kui tihti seda linna unes näete?

A: Enam mitte, oleme seal viimasel ajal nii harva käinud, et ei tunne puudust ega eriti mõtle Londonile. Elame pühendunud teatrielu. Eestisse tagasi tulles oli nii palju suuri muutusi korraga: tantsust loobumine, uued ametid, lapse sünn. Tänu sellele ei tekkinud ka igatsust vana elu järele. T: Loomulikult on London maailma kultuuri naba ja seda, mida seal näeb, õpib või milliseid inimesi kohtab, esineb siin harva. Aga meie puhul ei ole vahet, kas oleme Tallinnas või Londonis – oleme

pühendunud sellele, mida teeme. Londonil olid ka oma miinused. Tohutult inimesi, pidev müra. Seal ei ole sa loodusele nii lähedal kui Eestis. Tallinn on suurepärase linn, siin on meri ja värske õhk. Muide, siin on palju rohkem päikest kui Londonis, kus on aasta läbi selline ilm. (Viipab aknast paistvale pilvealusele sombusele taevale.) Olen õnnelik, et elame looduslähedases Tallinnas ja meil on kodu vanalinnas, mis on kui muinasjutumaal. Soovisime alati Eestisse tagasi tulla.

A: Suurem koht on ikka suurem koht. Eriti alguses tundsin, et oleme väikeses kohas. Kohati oli tunda provintsi maiku. Inimesed kipuvad siin tegema tihti tühjast asjast suurt probleemi. Ei pea elama väikeses maailmas, kui võib elada suuremas, et mitte tekitada piasiasjadest stressi.

Mida teete siis, kui te parasjagu ei tööta? Kuidas balletist puhkate?

A: Meil on väga vähe sellist aega, sest nädalas on ainult üks vaba päev. Ja kuna see on esmaspäev, siis tuleb ikka töötamasid ette. Oleksin tahtnud kunagi oma lilleäri, sest mulle meeldivad väga lilled. Nendest tunnen küll puudust! Kui palju lilli sain alati pärast etendusi! Londonis oli meie kodu põrand iga kord üleni lillesülemeid täis, olid alles buketid! Nüüd saan lilli vahel harva, kui Toomas toob. (Naerab.) Mida ma ei saanud aga kunagi Londonis, on minu lemmiklill piibeleh. See on väga haruldane ja hooajaline lill, mis õitseb mu sünnipäeval. Olen maainimese hingega, mulle meeldiks väga nautida loodust ja elada rahulikult maal.

T: Mulle meeldib fotograafia, eriti pil-

distada loodust ja tantsijaid. Kui kunagi jõuan, teen oma piltidest näituse. Püüan jälgida ka vormel 1. Öeldakse, et elus on kaks viisi olla õnnelik: kui teed, mis sulle meeldib, ja kui sulle meeldib, mida sa teed. Oleme mõlemad õnnelikud inimesed, sest meile tõesti meeldis tantsida ja meeldib see, millega praegu tegeleme.

Mida ütleb viieaastane Elizabeth selle peale, et tema vanemad on kogu aeg tööl? Kuidas ta sellega lepib?

A: Praegu see ei sega, sest ta on meiega nädalavahetustel teatris kaasas, tal on siin palju sõpru. Kui algab kooliaeg, peab midagi muutuma, selline elu oleks keeruline. Ootan väga, et mul oleks kunagi enda jaoks rohkem aega.

Kas olete juba otsustanud, et Elizabeth läheb samuti balletikooli õppima?

T: Seda otsustab ta ise. Ta käib küll praegu balletiringis ja näeb kõike balletiga seotut, aga ta peab ise otsustama.

A: Meil on olnud palju tuttavaid, kelle lapsed on samuti teatris üles kasvanud ega taha hiljem tantsust midagi kuulda. Praegu meeldib Elizabethile tantsida, aga ma ei ole kindel, kas tal jätkub püsivust. Lavalisus ja musikaalsus on temas kindlasti olemas, ta on hea suhtleja ja harjunud, et inimesed on kogu aeg tema ümber. Kuigi tal on hea koordineatsioon ja sportlik kehaehitus, on tal mõned balletiks vajalikud füüsilised eeldused küllaltki keskpärased. Eks näeb, mis tast tuleb.

Missugune on teie pere ideaalne puhkepäev?

A: Mängime esmaspäeval, et meil on pühapäev. Elizabeth jääb koju, ei lähe lasteaeda. Teeme pannkooke. Ei kiirusta kuhugi, oleme rahulikult. Võtame lapse jaoks aega, käime pargis rattaga sõitmas, loomaaias või metsas kui võimalik. Ega ühe puhkepäevaga midagi suurt ei tee, sest kodused tööd ootavad ka tegemist.

T: Nüüd elame väga vähe seltsielu, ole-

me puhkepäeval rohkem omas mullis. Nägime seltskonnaelu tantsijatena päris palju, ei tunne sellest enam puudust.

Olite inglise rahvusballleti esipaarina printsess Diana lemmikud. Milline Diana inimesena oli?

A: Kui alustasime tööd Londonis, sai printsess Dianast inglise rahvusliku balleti patroon. Olime trupiga värskelt liitunud noored tantsijad, kelle karjäär alles kujunes. Diana käis nii ametlikult kui ka mitteametlikult, ihukaitsjaga, meie proove vaatamas. Tuli tasakesi uksest sisse ja vaatas vaikselt. Teda üllatas, et olime nii noorelt – 20-aastaselt – abiellunud, see oli Inglismaal kõigile suur kõneaine. Alla 30-aastased seal üldjuhul ei abiellunud. Nüüd on see komme ka Eestisse jõudnud.

Printsess Diana oli loomult väga arglik ja hästi südamlik, sisemuses õrn ning tagasihoidlik naine. Meie teda teistsuguseks ei tea. Ta ei näidanud kuidagi välja, et oli vahel ka selline enesekindel *madam*, nagu filmidest on jäänud mulje.

T: Diana punastas alati palju, kui midagi rääkis. Kui olid pidulikud õhtusöögid, istusime tihti temaga ühes lauas. Sai vesteldud nii mõnelgi teemal, ta tundis meie elu vastu huvi. On olnud suur au, et oleme mitme kuningliku perekonna liikmega lähemalt kokku puutunud.

— PRINTESSI LEMMIKUD

Diana käis vahel meie proove vaatamas. Tuli tasakesi uksest sisse ja vaatas vaikselt.

Milline on Inglise ja maailma kõrgseltskond? Mis neid inimesi iseloomustab?

T: Londonis elades kohtusime paljude eri valdkondade vägagi kuulsate inimestega ja just tagasihoidlikkus oli enamiku puhul ühine. Staaritsemist kohtas harva.

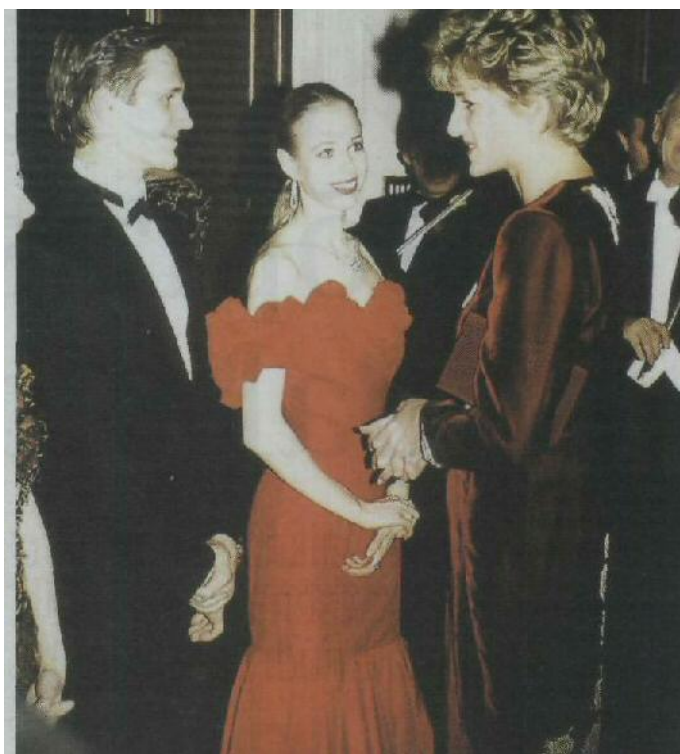
A: Üllatav ja meeldiv oli kogeda, et enamik neist olid väga normaalse hoiaku ja mõtteviisiga inimesed. Vahel oli raske lausa uskuda, kui tuntud inimesega oli tegemist. Nina püsti olek ei käi kuulsuse ja saavutustega käsikäes.

Teil saab sel suvel 25 aastat abielus oldud. Kuidas kavatsete seda tähistada?

A: Me pole veel jõudnud mõeldagi. (Naerab.) Tähistasime viimati suurelt, kui meil sai koos elatud kümme aastat, 20. kooseluaastat ei tähistanud üldse, sest jõudsimme siis Eestisse tagasi ja oli palju tähtsamaid asju. Ma arvan, et teeme sõpradele ja sugulastele ühe vahva peo.

T: Suvel tahaks kindlasti kuskil ära käia. Armastame Lõuna-Aafrikat, Kaplinn on fantastiline, aga suvel ei ole seal hea ilm. Aga kui midagi üldse soovida, siis... Päikest tahaks! ☀

Kuninglik tunnustus

Agnes Oaks ja Thomas Edur (just nii kutsuti tantsijatepaari Inglismaal) koos Walesi printsessi Dianaga 1993. aastal. Foto on tehtud pärast heategevusballi "Foreign and Commonwealth Office'is" Londonis. Kuninganna Elizabeth II

andis 2010. aastal oma sünnipäeva puhul Inglise rahvusballile selleks ajaks juba endistele tantsijatele Age Oksale ja Toomas Edurile teenetemärgi Suurbritannia ja Eesti kultuuriühete arendamise ning tantsukunsti teenimise eest.

Pressiteadete edastamine

Meediamonitooring

Meediaanalüüsid

Mängivad esmaspäeval pühapäeva: vanalinna elanikena naudivad Age Oks ja Toomas Edur koos tütar, Eii